

АБОНАМЕНТИ:

Възгледъ № 6 н. — 7 н.
Възгледъ № 14 н.
Идентъ Брой 10 ст.

ВЪСТНИКЪ ДОБРУД

251

Градската библиотека

ОБЯВЛЕНИЯ:

на IV стр. 15 ст. на

Бр. 1
Бабадагъ
Почтатъ № 10

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВЪТЪ

Мелнеса неподѣлникъ, срѣда и петъкъ

Мемоарътъ на добруджанцитѣ. — Началото на края. — Нашата анкета върху режимътъ на отвлѣченитѣ въ Молдова българи. — Народнитѣ комисари въ Петроградъ искатъ миръ. — Войната между Ромъния и Русия. — Положението въ Русия. — Договорътъ съ Украйна въ Райхстага. — Списъкътъ на освободенитѣ добруджанци. — Хроника. и пр.

До прѣдставителитѣ на държавитѣ, призвани да въдворятъ миръ между народитѣ.

М Е М О А Р Ъ

отъ Прѣдставителитѣ на Добруджа.

(Продължение)

VIII.

Ние — добруджанци, безъ разлика на вѣра и народностъ, настоятелно искаме да останемъ въ прѣдѣлитѣ на България, защото въ българското владичество виждаме безспорни гаранции за гражданското и политическото ни равноправие и за свободното ни съюспрѣдѣление. Подъ българското владичество ние търкаме, че ще намѣримъ всички необходими условия за мирно стопанско и културно развитие. И нашата вѣра не е основана на единъ прѣдразсѣдѣтел или на едно внушение, а на доказателствата, които България даде въ своя политически животъ отъ Берлинския конгресъ до днесъ. Когато ние всички въ Добруджа изнемогахме подъ гнета на изключителния ромънски режимъ, прѣвърнати въ едно стадо отъ безгласни роба, когато нашитѣ имоти се ограбиха чрезъ несправедливи закони, когато нашата черковно-училищна свобода се тъпчеше, когато гражданското и политическото равноправие ни се отказоува, въ България всички граждани безъ разлика на народностъ и вѣра се радваха на най-широки граждански, политически и външнополитически свободи и права. Знамето на България бѣ за всички нейни граждани знаме на широкъ демократизъмъ и на обществена справедливостъ.

Нейната национално-демократична конституция съ всеобщото гласоподаване по пропорционално избирателната система дава пълна възможностъ на всички граждани да участвуватъ най-дѣлно въ политическо-обществения животъ на страната, гарантира имъ всички условия за мирно стопанско и културно развитие. Нейниятъ стопански строй, основанъ върху равнотѣжното разпрѣдѣление на работната земя между народнитѣ маси, осигурява спокое и свободно съществуване на всички.

Горчивиятъ опитъ на миналото стократно ни убѣди и утѣри, че не можемъ да очакваме тия блага отъ Ромъния, чийто стопански и общественъ строй е живо отрицание на всеко понятие за право, свобода и справедливостъ. Може би ще ни се възрази, че следъ тая война Ромъния ще се реформира, че Великиятъ сили ще я задължатъ да осигури правата и свободитѣ на своитѣ поданици. Но силитѣ и въ 1878 г. бѣха и наложиха това задължение като първостепенно условие, за да признаватъ независимостта ѝ. Имали ли го та? Гражданското и политическото положение на еврейтѣ отъкъдъ Дунавъ и на всички народности въ Добруджа отъ Берлинския конгресъ до днесъ е най-краснорѣчивиятъ отговоръ.

И този нѣмкенъ отговоръ ни казва, че връждането на ромънското владичество въ Добруджа не бива подъ никакво условие и въ никакъ случай да бѣде допустимото не само за блага на българитѣ, но и за блага на всички народности, които населяватъ тая областъ.

10. Добруджа, естествено отдѣлена отъ Ромъния-българска по история, по географско положение, по население, по име, по желания и стремения — не

може да стане ромънска чрезъ фалшиви статистики, чрезъ исторически легенди, чрезъ изкуствено економическо обздравяване, чрезъ насилствена емиграция, принудителна колонизация, чрезъ отеличане и избиване на мирното ѝ население; защото въ сегашния вѣкъ на сублимни борби за правда и свобода тия противоправни срѣдновѣковни похвати не могатъ да въздигнатъ въ право насилствата, които отрицаватъ правото на народитѣ за свободенъ животъ, защото никоя властъ, натрапени насилствено върху една земя вътрѣшни молатъ на нейното население, не е придобила никѣдъ и никогда правото на непоколебима историческа дажностъ. Днесъ народитѣ не сѫ собственици на никого. Споредъ священитѣ човѣшки права, тѣ принадлежатъ на себе си, и само тѣ иматъ право да опредѣлятъ своята политическа съдба.

Въ името на тия принципи и съгласно формулата „миръ безъ анексии“, прокламираха отъ Руската революция, ние молимъ настоятелно прѣдставителитѣ на държавитѣ, призвани да въдворятъ справедливъ миръ между народитѣ.

1. да обявятъ дезанексията на Добруджа отъ Ромъния и

2. да признаятъ свършения фактъ — политическото ни обединение съ България, които пролѣ сѣжната кръвъ на хиляди свои синове, за да турятъ край на страданията и безправията въ нашия родинъ катъ.

Добруджа е българска земя и българска трѣбва да си остане за винаги.

Гр. Бабадагъ, 7 януарий 1918 год.

Централенъ Добруджански Народенъ Съвѣтъ

Прѣседателъ: Д-ръ Ив. Огняновъ

Подпрѣседателъ: (Никола Стоевъ
(Иванъ Станевъ)

Главенъ секретаръ: Ант. Борлаковъ.

Събѣстници: Драгомиръ Пачовъ, Христо Поповъ, Димо Ничевъ, Димитъръ Нейковъ, Д-ръ Иванъ Пенковъ, Слави Дръновски, Н. Котеровъ, Т. Ракаджиевъ, Салимъ Хасанъ, Неджибъ Демерджанъ, Исмаилъ Арифъ Саидъ, Хусеинъ Сюлейманъ.

(Слѣдватъ като анексии резолюциитѣ на съборитѣ, печатана въ бр. 77 отъ 27 XII 1917 г. и манифеста на Карола отъ 14/27 ноември 1878 г. печатанъ въ бр. 67 отъ 28 ноември 1917 г. на вѣстника.

Забѣлѣжка. Спомнатъ сѫ читателитѣ ни, че въ началото на тая година вѣстникътъ ни не можа да излезе пълна седмица. Сега можемъ да съобщимъ, че причината за това бѣше ангажирането на печатницата съ печатането на мемоара въ отдѣлни брошури.

Мемоарътъ на добруджанцитѣ. Мемоарътъ, изработенъ отъ Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ, съгласно рѣшението на народния съборъ въ Бабадагъ, за защита правата на населението отъ Добруджа, е прѣведенъ на пѣиски, френски и руски. Желающитѣ да го поискатъ отъ организацията „Добруджа“, ул. Гурко, 16, София.

Положението на бойнитѣ фронтове.

Бюлетенъ отъ Щаба на Дѣйствующата армия за 20. II 1918 г.

Македонски фронтъ. Западно отъ Охридското езеро нашата артилерия развръсна нѣколко французки пѣхотни групи. На нѣколко мѣста въ завоя на Черна и при Добро Поле кратки огнени нападения. Въ Мъгленско и отъ дѣтѣ страни на Вардара обикновена артилерийска стрѣлаба. Въ долината на Долина Струма оживена разузнавателна дѣйностъ отъ наша страна.

Добруджански фронтъ. Примирие.

Съюзнишки свѣдѣния.

Западенъ воененъ театръ. По различни мѣста на фронта, артилерийски и минохвъргачески бой. По голѣмитѣ разузнавателни отакъ, които изпращатъ прѣдприема западно отъ Хутенъ, а французитѣ — при Жу-вензуръ и сѣверно отъ Реймъ, бидоха отбити.

Източенъ воененъ театръ. Отъ дѣтѣ страни на желѣзо пѣхотна линия Рага — Петроградъ, ний прѣмънахме рускитѣ позиции, които дежаха 20 км. прѣдъ достиганата ни фронтъ. Указаната малка съпротива на нѣкои мѣста, биде скоро сломена. Надъ Дюнабургъ, нашитѣ дивизи напреднаха въ сѣверно-източна и източна посока. Между Дюнабургъ и Луцкъ тѣхното напредване става съ фронтъ къмъ мостоу. Напредващитѣ надъ Луцкъ наши дивизи маршируватъ къмъ Ровно. Ний взехме 2500 пѣхотници, нѣколко стотинъ оръдия и голѣми количества обозенъ материалъ.

Германскитѣ войски продължаватъ своето напредване на мостоу. Навѣрзоха въ Естивакия. Войскитѣ на Лезингеевъ продължаватъ своето настѣпване къмъ Ровно.

По море.

Въ задрѣтената зона около английския западенъ брѣгъ, една германска подводница е унищожила 5 парахода съ около 23,500 брутони тона. Между тѣхъ се намира и единъ голѣмъ английски пасажерски корабъ съ около 13 000 тона.

Въ срѣдната частъ на Срѣдиземно море германски подводници сѫ потопили нови 5 параходи и 10 гемаи. Съ това италианския транспортъ е понесълъ голѣми щети.

По въздуха.

Германско съобщение. На 18 того въ въздушенъ бой на западния воененъ театръ, свалихме 7 неприятелски аероплана. Поручикъ Лорцеръ свали своя 21 противникъ, а подпоручикътъ Удетъ и Креулъ — своитѣ 20 ти противници.

Французско съобщение. Прѣзъ днитѣ на 16, 17 и 18 февруари, Французскитѣ пѣхоти, въ въздушни боеве и при дошо време, свалиха 18 германски аероплана. Единъ германски привързанъ балонъ биде принуденъ да слѣзе.

Английско съобщение. При Пешанджазъ — арилерийска дѣйностъ. Наши патрули взеха пѣколко пѣхотници сѣверо-източно отъ Харнхуръ. Генералъ Адемби съобщава, че точно отъ Ерусалимъ, войскитѣ му напреднаха 3 километра на една ширина отъ 25 километра.

Съобщение. Въ вѣнжарницата на фонда „Добруджа“ въ гр. Бабадагъ при тигнава картички — фотографии на делегатитѣ отъ добруджанския съборъ, фотографирани вкупомъ. Фотографията е много сполучлива и всѣки отъ делегатитѣ ще я има като добъръ сувениръ. Цѣна 150 лева.

Отъ вѣнжарницата.

НАЧАЛОТО НА КРАЯ

Днес праживяваме най-сладбоносния ден от обявяването на войната. Предишното е започването на новата война, която, макар и да не се обатра с нашата кръв, при все това не е по-малко страшна. Трябва да признаем, че Брест-Литовск не застрашаваше частно нас с някакъв опасен трагизъм; изключителното положение на България в тоя пуст град не поставяше на карта нашите национални задачи. Там не се изместваха на риск националните ни стремежи за които дигнахме, без да сме избървали жертва, своя боен мет.

Не такава ще бъде положението ни в Фокшани. В тоя град не ни очаква спокойствието от Брест-Литовск; там вече ще бъдат засягнати нашите политически рани, които ни причиняваха изключителни бележи и на които през септември 1916 година подрихме рационалния живот. Армията ни ги цитираше; на дипломатията предстои тежката задача да ги изличи по начин, што тй никога да не ни напомнят страдания и изнеможаване. В тоя трудна работа, ний не се съмняваме, че нашите пълнети подкрепя на четворния съюз, защото нашето дъло е и негово дъло.

В тоя война на незапомнени пародни изтребения, ний се проявихме с едно дъло качество, за което не може да не се държи сметка от нашите приятели. Ако въ частните дъла най-голям кредит се дава на доказаната честност на контрагентите, въ международния живот това условие не е без значение. Напротив, то става още по-прогносрано, защото санкциите, от неустояване въ задължението, тук се моят илюзорни. Оная властвала сила, която държавата проявява въ частните спорове, е безсилна въ международните отношения. И за това пък моралната стойност на държавите тук трябва да играе първенствующа роля. Настоящата война ни даде най-силното потвърждение на тоя теза. Изневърата на Италия и Румъния не само не предизвика укори въ сръдната на ония, които претендират за патент въ моралите, но напротивъ нашри най-широки словословия.

Англия и Франция бяха изпаднали въ истеричност и не намираха подходящи думи да изразят своите похвали за редка историческа коварност. Ако Румъния намбри своето заслужено наказание, то се дължи само на успехът на съюзното оръжие; иначе тй щеше да продължава да бере славата на изворените вичеквания, без да може да почувствува срамът от своето дъло. При друго време ние не бихме чули от устата на румънския офицер Л.; че макаръ, прѣдлагантй на неговото отечество условия да сж тежки, обаче тй сж заслужени.

Нѣма защо да отричаме, че ние, българите, сме младици въ съюзътъ на централните сили, обаче тоя ни най-малко не вѣнѣя нашето положение. Въ войната ние не изтъкнахме новост отъ нашия характеръ, а само подчертахме съществуващиятъ свои стари черти — вѣрност и коректност. Наказаме другдѣ, че се отлъчаваме отъ другитъ наши съплѣвени народности съ реалния си погледъ въ живота. Наши приятели, тѣхни наблюдатели, отръкоха у насъ увеличението отъ чувствата. Нѣма по-силно доказателство въ тоя отношение отъ факта — безвъзвратното скъсване съ нашата освободителка, съ която се бихме, като ѣковни врагове, по добруджанскитъ широки равнини Ония, които искаха отъ насъ да помертуваме съкровенихъ си народни идеали, насочиха нашитъ погледи на западъ Тамъ ние намирихме истинска опера и тамъ свързахме за вѣнигъ сждбата си. Редонъ съ германскитъ и австро-унгарскитъ войницѣ и при съучастието на турцитъ, ние кръстихме съ кръвта си новото приятелство. То не отслабна, а се затвърди, защото такъвъ е законътъ на естествоността.

Въ продължение на тридесетъ мѣсечната люта борба нашитъ приятели се проявиха съ дѣлни качества, които сж скъпи за насъ. Тѣ ни подкрѣпиха всѣкъждѣ, каждѣто почувствувахме нужда. Нагдѣ ние не изпитвахме користенето на англичанитъ и френцитъ, както стана съ сѣрбитъ, белгийцитъ и румѣнитъ. На всѣкъждѣ и всѣкога ний чувствувахме опорната сила на Германия и Австро-Унгария и въ това безъ всѣко колебание, се рѣшаваше на нови жертви, които ни се налагаха. Обединени вече фактически, ний пакъ продължаваше да пазимъ нашата съюзническа вѣрност, защото сме убѣдени, че нашето бъдеще е съ централнитъ сили. И тукъ ще повторимъ поддръжката отъ насъ гледище, че четворния съюзъ ний да доизграва следъ войната още по-важни задачи. За това именно ние сме не само убѣдени, но искрени партизани на неговата незаслѣяема здравост.

Живота даде достатъчно доказателства за нашата вѣрност и народна опрѣдѣленост. По засѣпатки въпросъ не се чуватъ у насъ дѣлн мѣнни нито у масата, нито въ политическитъ кръгове. Дѣлн и половина години бѣха достатъчни, да се опознаемъ и разберемъ. Събитията на уѣбраха, че нашата мощъ е въ единението съ велика Германия и Австро-Унгария. Войната вече ни завѣща тоя пътъ на политическата самоопрѣдѣленост. Тамъ ще вършимъ съ искрена уѣреностъ, че винаги ще пазираме народното си счастье. И само по тоя причина ний не се боимъ въ споровѣтѣ си съ Румъния. Въ Фокшани ще отидемъ съ открити карти, държайки въ рацѣтѣ си цифрата 31 при факта, че нашитъ съсѣ-

ди захъ Дунава сж вече прѣгорѣли. Ний считаме за дѣло бѣдословие спорѣтъ около прѣдпочитанието между Румъния и насъ. За честѣта на нашитъ съюзници да не трѣбва да се засѣга тоя въпросъ; тоя е оскърбѣтеленъ за кавалерството на Германия. Измѣняетъ не заслѣвава по добра участъ отъ позорѣтъ.

Става рѣчь за величието на България съ своето пацкочно обединение. Трѣбва да изтъкнемъ, че опакостѣта не иде отъ голѣмината, а отъ доказаното коварство. А ний българитъ сме твърдѣ далечъ отъ него. Ако подлостѣта би била принципа намъ, ний бихме били опасни да не да бѣдемъ оскърбени въ нашата национална цѣлостъ. България обединена и силна, разбѣра се, безъ претенции, че ще достигне рамкитъ на величието на голѣмитъ сили даже и пълното закрѣпление ще бѣде, при доказаната си вече вѣрностъ на съюзѣтъ и при съзнанието на начертания си, ний въ бъдеще, стократно по-полезна на себе си и на централнитъ сили. Така ще можемъ ний на своитъ собствени пѣщи да бранимъ економическостопанскитъ пѣтища на Германия и Австро-Унгария, които сж и наши собствени. Въ тоя отношение ний не ни раздволява. Ние ще бѣдемъ и вѣренъ стражъ на тѣхната свобода, както това сме доказали на веднажъ въ миналото. Тукъ даже и нашитъ врагове не биха могли да ни оборатъ. Въ нашия самостоятеленъ животъ, ние нито единъ пътъ не правихме опити за застрашаване свободата на пѣтищата; напротивъ, винаги сме се аязвали вѣрни сантинеи на тоя свобода. И за това нѣма обосомотно никакви основания да се лансиратъ най-малкитъ подозрѣния спрѣмо насъ.

Днесъ почва началото на края, когато ние очакваме съ дѣждата вѣра въ пълната съюзническа подкрѣпка. Надъ рѣшително държимъ на своето пѣлно национално обединение, вѣждайки въ него залогѣтъ за спокойствието на Балканитъ и за мощѣта на четворния съюзъ.

НАШАТА АНКЕТА

(Продължение отъ брой 98).

Въпрѣки волатъ си трѣбваше да се раздѣлимъ съ добритъ наши сънародници отъ силнстренско и да заминѣмъ за Букурещъ за да допѣлимъ анеката. Си съ показанието на освободенитъ чрѣзъ Фокшани български поданици, които прѣваряха послѣднитъ дни на нахожената нѣ двадесетъ и една дневна карантина. А тѣхното свидѣтелствуване за насъ бѣше не по-малко важно отъ това на простодушнитъ наши селяни. Очаквахме отъ тѣхъ да научимъ нѣщо по подробно, по-прецизно, защото тѣ бѣха интелигентнитъ на десетки хилядната отвлѣчена народна маса. И не останахме излъгани.

Прѣди да засѣгнемъ изложението на фактитъ, дѣлжимъ да отдадемъ заслужена почитъ на нашия прѣдставителъ при военното губернаторство въ Букурещъ г. Генералъ Тантиловъ единъ любезенъ и разговорливъ българинъ, съ западени народни маниери и държане. Той е единъ контрастъ на мнозина по голѣми, които сж позабравили своето назначение въ непознатия градъ. У нѣкои отъ тѣхъ липсватъ даже елементарнитъ правила на любезностъ и служебно услужване, отпразляване и настаняване на преходящитъ български почти изключително военни лапа. Генералъ Тантиловъ не е пощадилъ ни спокрѣстие, ни вѣрме за облѣчение участѣта на отвлѣченитъ ни въ Молдова сънародници. Нему особено нещастнитъ пѣланици даждатъ днесъ своето освободение отъ Молдова, тѣхната гробница. Той ний моралната награда, че избѣрва скѣпитъ на хилядитъ страждущи и на тѣхнитъ близки, които отъ година и половина изнемогваха прѣдъ мъчителната неизвѣстностъ И това, което още повече го издига въ нашитъ очи, е факта на неговата загриженостъ и за нашитъ сънародници турци.

Овлѣднѣната, която излагаме въ тоя частъ на нашата анкета, сж почерпани отъ директора на Кюстенджанското българско училище Иванъ Върбановъ, който, благодарение на създаденото си положение въ дирекцията на пѣлническитъ центрове въ сѣверната областъ, е ималъ всѣкаква възможностъ да наблюдава и слѣди. Отзивчивъ на страданията на своитъ сънародници, чойто сждба изпиталъ на собственитъ си пѣщи, той даже и съ рисѣ да си навакостѣ, не е пропуцаалъ случантъ да внесе извѣстни облѣчения въ тѣхния мъчителенъ режимъ. За него отвлѣченитъ говорѣтъ само съ благодарности на уста. Мнозина отъ интеллигентнитъ нивозали квартирата на Върбанова копуство на интерниранитъ българѣ, гдѣто човѣкъ можелъ спокойно да отиде нѣколко часа всрѣдъ утѣхи и повѣрителни разговори. Неговото жилище е било вѣщо като олтѣръ на окаяване и изповѣдъ. Отъ благодарностъ освободенитъ въ Букурещъ, безъ разлика на народностъ, сж му отправили публично нѣщо подобно на адресъ.

Поради ограниченото мѣсто, съ което разполагаме въ колонитъ на единъ вѣстникъ, принудени сме да дадемъ показанието на г. Върбанова въ съкратена форма. Да се опишатъ подробно страданията на интерниранитъ отвлѣчени, това може да бѣде по-силно само за ония, които разполагатъ съ вѣрме и срѣдства. За мо-

дерната румѣнска низвержения тѣснѣ ще се укажатъ страницитъ на еднотопо съчинение. А тѣ сж интересни, както паметникѣ за жестокоститъ на румѣнската олигархия отъ краля до пада и трѣбва да бѣдатъ събрана. Тая грижа ние оставаме на нашитъ официални власти, които трѣбва да побързатъ. Тѣ иматъ всѣкаква възможностъ да бѣдатъ изчерпани. Само дано да не закъсѣлятъ.

На 16 августъ 1916 г. ст. ст. ни закигнаха отъ Кюстенджа, като поданици на четворния съюзъ и ни откараха подъ конвой въ с. Андрашешъ — Яломица. Тамъ ни държаха интернирани около три седмици, и когато почнаха да долитатъ до умитъ ни топовнитъ гѣрмежи, получи се заповѣдъ за отдѣлянето на всички българѣ и турци и откарването ний на гара Фауруей. Разстоянието отъ 85 км. изминахме пѣшъ за дѣлн и половина, при усиленъ жарпѣ, всрѣдъ облаци отъ прахъ и при голѣмъ пекъ. Почивка почти не ни се даваше. Ония, които изтѣсваха отъ умора и немощъ, биваха подлагани на боѣ по придружаващитъ ги джандари и трѣбваше да се влачатъ, като прѣбѣти; за да се спасятъ отъ мъчителната смъртъ, която дебне жестоко румѣнска стража.

На обширното поле прѣдъ гара Фауруей припадаха, като мравунакъ, интернирани отъ разнитъ центрове на Яломица. Цѣля тѣлѣни хора бѣха просто изознамени отъ прахъ. Една група е била тѣ жестоко гонена въ пътя, че бѣше просто изумѣла. Манагеритѣ джандари съ камшици сж карали нещастнитъ да тичатъ прѣзъ всѣкото вѣрме прѣдъ конѣтѣ ний, и ония които отъ изнеможаване падали на земята, слѣдъ газене и боѣ до смъртъ, бивали изоставени да умиратъ по друмищата. Уплахата е овладѣла до полудя гоненитъ; всѣки е бѣгалъ, за да се спаси отъ слѣдъващитъ го изотзатъ джѣлатѣ. Изумѣлата рота бѣгала неспирно и минавайки прѣзъ едно село, е всѣла дѣла паника. Селския комедантъ, въ ужасъ и изумѣние отъ тоя страшна картина, въ невѣдѣние ни причинитъ, билъ принуденъ да гони на пѣколко стѣтинѣ метра бѣгащитъ, за да ги залрѣ. Повъртенъ отъ разказѣтъ на тоя нещастникъ, той се принудилъ да смѣни жестокия началникъ на командата.

Около гара Фауруей бѣха стругани не по-малко отъ 27,000 души, отвлѣчени българѣ и турци. Полета заприлича на форменъ ставъ. Тукъ бѣха докарани и селанитъ отъ Калипетрово, Алмалия и Кара Омуръ силнстренска околия, мнозина отъ които биле задѣгнати съ каруцитъ си. Всѣко сѣмейство носѣше отъ нужда повече или по-малко поклѣнѣния. Издаде се заповѣдъ, че никой не може да носи повече отъ 50 килограма багажъ. Настапи дѣла вавилона. Пѣланика селанѣ отъ околнитъ на Фауруей села и откриха форменъ панаиръ. Продаваха се каруци, коне, брашно, дрехи на смѣни дѣни. Образоваха се грамадни кучища отъ разпродадени вещи, а имаше мнозина, които, просто отъ липса на купувачи, изоставиха на полето каруцитъ съ добитѣка си.

Почна товаренето на групи въ откритѣ вагони. Азъ бѣхъ оставенъ за послѣдната група. Селанитъ, прѣзъ чийто села минаваха влаковетъ, узнали за насъ, излъчаха на тѣхни — тѣлѣни и съ камѣне ни замѣрваха. На мнозина бѣха строшени главитъ. На гаритъ не ни разрѣшаваша да сѣдѣме. Принуждавахме се да плащаме на войницитъ, за да напѣлнатъ стѣклата ни съ вода. Често се случваше селанитъ да отнематъ бутилкитъ отъ рѣдѣтѣ на войницитъ и да ги трошатъ въ земята. Слѣдъ дѣлѣни маченици, най-послѣ, стагнахме на гара Данжени. Тамъ бѣше се настанило и централното управление на сѣверната пѣлническа областъ. Бѣхме останали безъ пари, защото още въ с. Андрашешъ ни обанскараха и събраха паритъ, като ни оставиха само по нѣколко лева за харчѣ. На нѣкои издадоха разписки за паритъ, на други записаха имената само, а на трети даже и тоя не сторили. Когато по-късно зачестѣха оплакванитъ, наредѣ се анкета и на мнозина отъ тѣя, които бѣха записани, признаха сумитъ; на всички други паритъ отидоха въ бездѣлнитъ джобове на румѣнскитъ чиновници.

Въ Данжени бѣхме въкарани въ единъ чокоски акъръ за говеда. Понемѣ стагнахме поцѣно вѣрме и нѣмаме никаква освѣтление, пишпикомъ налукачимъ яситъ и тамъ се настанихме съ другарѣтѣ си по участъ Петъръ Райновъ, бившъ легационенъ секретаръ. Тамъ прѣваряхъ нѣколко седмици.

(Слѣдва)

ПРЕГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА

Въ свързка съ прѣдстоящитъ прѣговори за миръ съ Румъния, въ нашия и германския печатъ, се заговори по-прогносрано за Добруджа. Отъ радио впечатление прави факта, че мѣнниятъ по бъдещата сждба на Добруджа сж единодушни. Остава въпросѣтъ за подробностѣтъ, който насъ не мако интересувъ.

Въ уводната си статия „Оставката на Братияно“ отъ 13 тога, в. „L' Eho de Bulgarie“ пише:

„Не подлежи на споръ, че политиката на Братияно не бѣше една национално политѣка, защото бѣше въ явнѣ противорѣчие съ най-манифестиранитъ интереси на Румъния, обаче, тѣ бѣше национална въ тоя смѣсъ, че бѣ искана отъ обществото, рекламирана отъ нѣр-

Съ разбито сърце и голяма тъга съобщаваме на роднини и приятели, че неприятели ни бача, братъ, дъдо и пръдъдо, дългогодишенъ еметъ

КЕРЧО МАРТЕВЪ

на 73 години отъ с. Касанклов, Кожалашка околия, се е починал на 14 юлий 1917 год. въ с. Делени, окръгъ Васлуй (Молдова).

Почивай спокойно, скъпий татко далечъ отъ родното си огнище!

Ти не можа да се порадишъ на дарената ни свобода, което горещо желяше.

Макаръ толкова старъ и боленъ, съвѣрши ромънци не пощади, а те грабнаха отъ насъ безъ облъкло и сръдства.

Вогъ да те прости!

Опечахени: синове: Марю, Дени и Иванъ, снахи: Стануша, Минка и Мина; дъщери: Дана, Ирина и Мария, братъ: Марко, Лозанъ, Георги; сестри: Добра и Лана, зеть: Драгви Станевъ; внуци: Иванъ, Керю, Дени, Дана, Ройка, Рада, Кина, Матю, Стоянъ, Елю, Керю, Маритъ, Марю, Юрданка, Лозанъ, Велико, Стоянъ, Георги, Керчо, Марийка, правнуци: Стануша, Ройка, Керю и Керчо.

Окръбна вѣстъ

Покрусени отъ скръбъ, съобщаваме на приятели и познати, че на 31 ануарий сутринта неприятели ни снъ и братъ

ИВАНЪ ЦАНКОВЪ

злѣдъ дълго боледуване, почина въ гр. Тулча на 25 годнишна възраст.

Опечахени: майка Димитра Цанкова; сестри: Петяна, Елена, Рада, Тодора и Неда; зетове: Д. Тодоровъ, В. Милковъ и В. Андрѣевъ.

житъ, желана отъ армията. Ако, слѣдователно, ромънитъ иматъ оправдание да осъждатъ Братияно, то не е, защото злѣ е разжидилъ, а за гдѣто злѣ е уснѣлъ.

„Морално цѣлнитъ народъ бѣше солидаренъ съ Братияно, политически Ромъния трѣбва да понесе послѣднитъ отъ своитъ дѣйствиа. Би значило нищо по-малко, освѣтъ да се даде едно странно насърчение на подлоститъ, ако така лесно могатъ да се загиватъ прѣстѣпленията на ония измѣнни държави, които бѣха пожертвали изпълнители на своитъ по-морални дѣла. Както най-елементарния въдръзъ разумъ, така и грижата за международния моралъ, налагатъ възмѣдно за прѣстѣпленето и то не само по отношение на личността на ония, които сж го извършили, нъ и сръмно колективността, която го е възпрела и одобрила.

„Ние формулираме тая мисль не въ смисль за отпущение. Отпущението никога не е било една добра политика. Когато, обаче, се е страдало отъ измѣната и подлоститъ на единъ събѣдъ, наложително се явява вземането на извѣстни гаранции сръмно нел. Сръмно единъ събѣдъ, като Ромъния, тая необходимостъ се налага по единъ най-повѣлителенъ начинъ: това е урокътъ отъ всички наши отношения съ тая страна.

„Въ 1878 г. Ромъния стана господаръ на цялото българската провинция Добруджа, която двѣ години по-рано бѣше включена отъ европейската война въ границитъ на проектираната автономна България. Отъ желание да запази добри събѣдски отношения съ тая държава, ние си наложихме мълчание по искането на тоя клѣтъ отъ мамата народна цѣлъ: Ромъния ни отговори съ нахлуване въ 1913 г. и съ отераждането на нова българска провинция. Въ продължение на три години ние тахко мамата болка. Резултата: въ тайния си договоръ съ антантата Ромъния доби обѣщание за владѣнието на Русе и Варна.

„Ние достатъчно познахихме ромънитъ, тѣхната духовна и морална култура, за да не се съмнѣваме въ постоянството нѣмъ въ пѣти на миналитъ по-тъжновения. До като не издигнемъ сръмъ тѣхъ една здрава барьера, тѣ не ще прѣстанатъ да ни заплашватъ. А тая барьера е Дунавътъ, който се посочва естествено, защото е очертана отъ границитъ на нашата раса.“

По поводъ нашитъ военни цѣли, в. Hamburger Nachrichten, като подчертава легитимнитъ ни права върху цѣла Добруджа, на край заключава:

„Отъ громаденъ за германската империя интересъ е да се осигури единъ траенъ миръ на Балканитъ. И за това трѣбва да има тѣмъ една първенствующа държава, която да се намира въ тѣсно приятелство съ Германия. Тая държава не може да бѣде друга, освѣтъ България. Минаха врѣмената, когато отъ наша страна се смѣташе, че на Ромъния се пада да играе тая роля; това врѣме нѣма вече никога да се върне.

„Съ една дума, не трѣбва нито да се оекстратъ, нито да се negliжиратъ българскитъ военни цѣли, защото нѣма да се получи никакътъ полезенъ резултатъ. Напротивъ, само ще пострада германскитъ интереси, защото това ще се отрази злѣ върху нашитъ отношения съ България, които съ много цѣлни. Нашитъ приятели и съюзници, българитъ, могатъ да бѣдатъ сигурни, че не само германското правителство, нъ и германския народъ гледатъ съ най-голями симпатии на бѣдната силна България.“

Нашия извѣстенъ публицистъ П. Н. Даскаловъ, подъ надсловъ „Иде редъ на Ромъния!“, въ в. „Камбана“ отъ 15 того, между другото пише:

„Нашето величие прѣдъ Ромъния днесъ ще бѣде тѣмъ, че ний, отплащайки й се рипарски за 1913 г., днесъ нѣма да искаме отъ нея нищо повече отъ туй, което 12 гѣна е било наше, което цѣлня свѣтъ, въ туй число и самитъ ромъни, сж признавали за наше. Ний ще и напомнитъ и сега, както и въ Букурѣжъ прѣвъ злочестата за насъ 1913 г., принципа за народноститъ и ще искаме тържеството на правото, а не тържеството на силата, което се припособи сръмъ насъ прѣди 4 години.

„Ний ще си искаме наша Добруджа!

„Ето, пречее, дѣ е днесъ коралното величие на България, прѣдъ безчестието на Ромъния прѣди 4 години, когато днесъ сжко изплаща минали грѣхове...

„Наша Добруджа!

„Това стига, за да даде непоколебима сила на нашитъ искания въ прѣдстоититъ прѣговори за миръ съ Ромъния и да накара нашитъ съюзници да застанатъ при тия прѣговори тѣмъ енергично и тѣмъ безрезервно на наша страна, както застанаха на фронтотъ безъ колебание и съ смѣлостъ нашитъ войски наредъ съ тѣхнитъ.

„Туй всеобщо желание въ България да си възвѣрнемъ цѣла Добруджа, за която дадохме толкова жертви и за която се бихме едновременно сръмъ ромъни и руси, биде напоследѣтъ помрачено отъ нѣкоя тѣлзувания, споредъ които се лигатахме отъ правото си надъ цѣла Добруджа. Духоветъ въ цѣла България се обзеа тутакси отъ едно голямо вънание, песимизмътъ на нѣкоя отиде твърдѣ далечъ, и цѣлня ни печатъ стана изразъ на туй снушение на духоветъ.

„Трѣбва да признаемъ, че до пѣкль бѣ оправдателно туй снушение на духоветъ. При днешното положение, обаче, е невъзможно, — а и отъ това полза малко ще има — да се говори повече върху тая страна на въпроса.

„Това което вече ни угѣшава и което ни кара да гледаме оптимистично на бѣдното на Добруджа, то е изреждането — слѣдъ като дадохме изразъ на нашитъ опасения — на всички нѣродави и сѣрвозни германски вѣстници, на чело съ Норд-дойче Алгемайне Цайтунгъ, които ни увѣриха въ приятелството на момната ни съюзница Германия и които сътъ нашето всенародно искане да си възвѣрнемъ цѣла Добруджа и по тоя начинъ да получимъ естествено сѣ сѣверна граница, отговориха ни съ искреностъ, която отпечата германската политика, че Германия ще ни подѣрши, като вѣрна съюзница.“

Делегацията на Добруджа.

Отъ извѣстно врѣме насамъ София, както и цѣлата страна до най-далечнитъ нейни вѣтчета, живѣе почти изключително съ добруджанския въпросъ. Благополучното завръщане на прѣговоритъ въ Врѣстъ-Литовскъ съ сключването на миръ съ Украйна и прѣкрѣтане войната съ Русия ще бѣде послѣдвано съ прѣговори между Централния сръмъ и Ромъния. По тоя начинъ добруджанскитъ въпросъ се поставя на разрѣшение по-рано отъ всички други въпроси, които съставятъ българско национално обединение.

Разбира се, отъ само себе, че нашето правителство сега настоятелно ще иска неговото единствено правилно разрѣшение. Неправдата отъ 1878 трѣбва да бѣде поправена. Но общественото мнѣние и всички

фактори иматъ дълъ да помогнатъ на правителството. Повече отъ всички обаче сж заинтересувани самитъ добруджанци. Тѣхната делегация извърши по единъ начинъ, достоенъ за всѣко одобрѣние, задачата, възложена й отъ прѣдставителитъ на добруджанското население. (в. „Прѣпорѣцъ“).

Изъ Русия.

Петроградъ. Петроградската телеграфна агенция. Вѣстникитъ вѣрватъ, че събѣта на народнитъ комисари ще разгледа наскоро въпроса за участието на императорското сѣмейство. Нѣколко членове на императорското сѣмейство сж отпратили до събѣта едно писмо, въ което казватъ, че републиканскитъ режимъ е вече доста закѣченъ, за да може да се има опасение отъ освобождаването на династията, която въпрочемъ, се отказва отъ правото си на прѣстола. Въ писмото се споменува, че бившето врѣменно правителство оставило разрѣшенето на този въпросъ на учрѣдителното сѣбрание, но, понеже послѣдното е разтурено, изпълнителния комитетъ можа да го разрѣши. Подписалитъ писмото, възказватъ желанието да отидатъ въ Франция или Англия, като се надѣватъ, че прѣбивающето нѣмъ въ тѣхъ страни не ще сръмъ никакви затруднения. Вѣстникитъ се надѣватъ, че болшинството отъ събѣта на народнитъ комисари или изпълнителния комитетъ не ще откаже да възвѣрне свободата на бившия царъ и сѣмейството му.

Петроградъ. Петроградската телеграфна агенция. Дѣйствиата на Алексеева уснѣватъ въ областта на Таганрогъ. Слѣди схватки станаха между червоната гвардия и противникитъ. Генералъ Ердаки води върба при Ростовъ. Алексеевъ завзе Воронежъ, гдѣто войскитъ на събѣта бидоха обкодени отъ всички страни. Алексеевъ изработилъ единъ планъ, за да обградѣ всички революционни войски. Въ случай на успѣхъ, Алексеевъ щѣлъ да напѣрне къмъ Москва и Петроградъ, прѣвъ Воронежъ и Харковъ.

Науенъ. Данскитъ в. „Националь Тиденде“ съобщава, че команданта на шведския крайбрѣженъ броненосецъ „Торъ“ заповѣдалъ на руситъ въ Аланскитъ острови да напуснатъ послѣднитъ. Руситъ хвърлили въ въздуха муционитъ депа и запаляли караулната и сигнална станции въ Есерово.

Науенъ. Единъ очевидецъ разправя въ в. „Берлинеръ Локаль Айцагеръ“ слѣдното за положението въ Петроградъ:

„Елегантна публика или емигранта, или скрита въ доковетъ си, които често биватъ посѣждавани отъ въоръжени банди. Тѣмъ наречената червена гвардия се състои отъ една мързелива станъ, членоветъ на която получаватъ по 30 руб. дневно, безъ да вършатъ нѣкоя работа. Тѣ носятъ цивилна униформа и сж въоръжени съ пушки. Населението въ Петроградъ получава по 100 грама хлѣба въ денъ. Зеленчуци липсватъ събѣтъ. Тайната търгозия е взела голякъ размѣри. Хранителни продукти се продаватъ за огромни цѣни. Животътъ на една скромна фамилия коштува нѣсѣчно не по малко отъ 6,000 рубль.“

Науенъ. Волшевикитъ, споредъ агенция „Огю-Фани“, бомбардирани на 11 февруари гр. Киевъ. Въ заетитъ части на града, болшевикскитъ пѣлѣща сж подложили населението на единъ ужасенъ режимъ: вършили сж убийства надъ мирни жени, дѣца и мажъ; унищожавали сж и запалвали къщитъ на украинскитъ водители и убъртвали раненитъ украинци. Въ единъ погроуъ надъ еврейтъ, тия пѣлѣща пѣлѣхосали повече отъ 900 къщи.

Петроградъ. По заповѣдъ на революционния сѣдъ, Началикитъ на ромънската мисия, както и всички военни агенти бидоха арестувани.

Киевъ е окончателно заето отъ революционнитъ болшевиски сили.

Живущитъ въ Одеса ромънски сенатори се опитали да избѣгатъ, обаче не успѣли.

Въ Ново-Чаркасскъ, казацитъ рѣшили да прѣдприематъ офанзивни дѣйствиа сръмъ болшевикитъ.

Рига. Цѣлата областъ, отъ дѣтѣ страни на на ж. п. линия Ревалъ-Нарва, е заета отъ червоната гвардия.

Важно за сѣкретаръ-биринцитъ. Въ княжна сѣдалъ на фондъ „Добруджа“ пристигнаха всички видове общински регистри по одобренитъ отъ министерството на вътрѣшнитъ работи образци.

ИЗЪ ЧУЖБИНА

(В. Т. А. и радиотелеграфа).

Велика Русия иска мир.

На 19 тог сутринта петроградското правителство е отправило до правителството на германската империя следната радиотелеграма:

„Съвета на Народните Комисари искава своя протест по поводъ на това, че германското правителство е отправило своите войски против руската съветска република, която обяви състоянието на война за прекратено и която започна демобилизацията на армията по всички фронтове. Работническото и селско правителство на Русия не може да очаква такава постъпка, тъй като нито направо, нито косвено, ни една от намиращите се въ примирне страни, не е предложила за прекратяването на прикрито седмь дена по рано, както би требвало това да стане от двѣтѣ страни, съгласно договора от 2/15 декември 1917 год. Съвета на народните комисари се вижда принуденъ, при създаденото положение, да заяви, че е съгласенъ да подпише миръ на ония условия, които бѣха предложени от делегациите на четворния съюзъ въ Брестъ Литовскъ. Народниятъ комисарски съветъ заявява, че отговора за точните условия на мира, които ще се предложатъ от германското правителство, ще бѣде даденъ неостлагателно отъ съвета на народните комисари.

Председател на народните комисари:

Владимиръ Улиновъ Ленинъ.

Народенъ комисаръ на външните работи: Левъ Троцки.

Въ отговоръ на тая радиотелеграма, радиотелеграфа въ Царское Село е получилъ следната депеша отъ Хофманъ:

„До съвета на народните комисари. Радиотелеграмата изъ Царское Село отъ 19 тог, подписана отъ Улианъ Ленинъ и Левъ Троцки, е прѣдана на Кралското правителство. Тая радиотелеграма не може да се счита, като официаленъ документъ, понеже отсъствуватъ личните подписи. Ето защо азъ съмъ упълномощенъ да поискамъ отъ съвета на народните комисари едно писмено засвидѣтелстване на радиотелеграмата, което слѣдва да се прѣдаде на германското командване въ Двинскъ.

Генералъ Хофманъ.

Съвета на народните комисари стговорилъ:

„Днесъ ние изпращаме отъ Петроградъ съ курьеръ въ Двинскъ, за връчване на германското командване, текста на изпратената радиотелеграма съ личните подписи на прѣдседателя на съвета на народните комисари Владимиръ Улиновъ Ленинъ и на народния комисаръ на външните работи Левъ Троцки.

Съветъ на Народните Комисари.

Въ Райхстага.

Фонъ Кюлманъ забѣлѣва, че тая радиотелеграма не значи още миръ съ Русия и че такъвъ Германия ще има само тогава, когато настѣлото, употребено за написването на договора, бѣде изсъхнало вече.

Ромъно руската война.

Науенъ. Споредъ Петроградската телеграфна агенция не се потвърждава заемането на Кешенъ отъ ромъните, обаче въ областта на Днестръ ставатъ значителни натрупвания на ромънски войски. Руското главно командване е взело енергични мѣрци срѣму едно евентуално нападение на одеския воененъ окръгъ, за който цѣль, по границата на Бессарабия, са поставени войски и артилерия.

Договорътъ съ Украйна въ Райстага.

Науенъ. Внесенъ е въ Райстага за одобрение сключени съ Украйна миренъ договоръ.

Руския посланикъ въ Лондонъ компрометиранъ

Науенъ. Споредъ в. „Дейли Мейл“ въ Англия е била отворена една революционна пропаганда на руския тамъ посланикъ Литвиновъ. Заловени са брошури, които подканятъ Англия къмъ революция. Литвиновъ, споредъ сѣкия вѣстникъ, щѣлъ да бѣде изпратенъ, въ окови, съ послѣдия параходъ, въ Арахангелскъ.

Нортклифъ директоръ на пропагандата

Лондонъ. Съобщение на Райтеръ. Високъ Нортклифъ прие поста директоръ на пропагандата въ неприятелските страни.

Хроника

Царското българско прѣдставителство при военното управление въ Ромъния съобщава на всички ония българци, които живеятъ или са живѣли въ окупиранията областъ и на които са нанесени щети отъ войната, (изстѣпления, секвестрации, интернирани, военни дѣйстви), че най-късно до 1 юли 1918 г. да подадатъ заявление до оцѣното прѣдставителство — отдѣлене съдебно, въ гр. Букурещъ, въ което да укажатъ какви вреди са имъ били нанесени, на какво обещане претендиратъ, като посочатъ и доказателства. Претенции, прѣдставени слѣдъ 1 юли 1918 г., оставатъ безъ послѣдствие.

Законопроектътъ за менитѣ юристи. Законопроектътъ, който прѣдвижда назначаването на съдебни длѣжности и признаването прагата на адвокати на менитѣ юристи, е вече раздаденъ на народните прѣдставители. Той ще бѣде поставенъ на дневенъ редъ въ едно отъ следующите заседания.

По квартирния въпросъ. — Комисията, която проучва квартирния въпросъ, ще изработи законопроектъ за взѣмание съществуващия законъ за наемитѣ. Едновременно съ това ще се направи пълна жилищна вѣстка въ столицата. Комисията е рѣшила още отсега да се забрани всѣко повишаване на наемитѣ отъ квартиродатели и квартирониматели. Осѣйно това, въ законопроекта ще се уведочи категорията на покровителствуванитѣ наематели.

Къмъ нашитѣ читатели. Редакцията моли читателите си отъ Добруджа да ѝ донасятъ въ кратце за всѣко събитие отъ национално културенъ характеръ и за всѣка мѣстна народна прова за хроникване въ вѣстника. По тоя само начинъ всѣко събитие изъ живота на българщината въ Добруджа ще намери своето заслужено оповѣстване, съ което каузата ни само ще спечели.

Къмъ абонатитѣ отъ гр. Тулча. Умоляватъ се всички абонати отъ гр. Тулча, които са получавали вѣстника въ разни села изъ окръга и сега са се върнали, въ Тулча да съобщатъ новитѣ си адреси, като посочатъ ъ на досегашнитѣ си адреси.

Отъ администрацията.

Народо-спомогателенъ фондъ „Добруджа“

Кюстенджа.

Андрей п. Атанасовъ 400 лв, Стоянъ Ив. Караганчевъ, Костадинъ С. Гизовъ и Лазаръ п. Василевъ по 100 лв, Христо п. Димовъ 40 лв, Димитръ М. Вълчевъ 50 лв, Коста Х. Алмалиевъ 30 лв, Никола П. Петровъ, Никола п. Христовъ и Трифо Д. Липковъ по 60 лв, Георги Димитровъ 40 лв, Тодоръ Лептеровъ 10 лв, Илия С. Торбаровъ, Христо С. Торбаровъ и Вангелъ С. Торбаровъ по 100 лв, Никола Ризовъ и Илия Димитровъ по 10 лв, Трифонъ Х. Гюлековъ и Язи В. Влашевъ по 50 лв, Никъла Димитровъ 100 лв, Стефанъ Янаковъ и Василъ Марковъ по 40 лв, Петръ А. Бачковъ 10 лв, Никола Д. Джуера 5 лв, Димитръ Запчевъ и Петръ Атанасовъ по 10 лв, Стефанъ И. Миниковъ 60 лв, Георги Диневъ 50 лв, Никола Костадиневъ и Трифо Костадиновъ по 10 лв, Танасть Димитровъ 20 лв, Никола Трифоновъ 100 лв, Илия Георгиевъ и Иосифъ Димовъ по 10 лв, Димитръ Манчовъ и Фензи Низамовъ по 5 лв, Христо Димитровъ и Анастасъ С. Димитровъ по 100 лв, Аргиръ Сотировъ 30 лв, Никола Петровъ 20 лв, Никола Поповъ 10 лв, Борисъ Никитовъ 20 лв, Лука Гаваловъ 5 лв, Леонидъ Георгиевъ 50 лв, Сими Атанасовъ и Кузо П. Пандовъ по 30 лв, Лука Николовъ 50 лв, Христо Николовъ 20 лв, Яванъ Нѣстидиновъ 30 лв, Тодоръ Атанасовъ и Филипъ Христовъ по 20 лв, Пандо Ваневъ 40 лв, Трифо Димитровъ 10 лв, Панайотъ Костовъ 40 лв, Вангелъ Димитровъ и Михаилъ Вангеловъ по 5 лв, Трифонъ П. Сарчакусовъ 50 лв, Арифъ А. Бываковъ 30 лв, Никола Т. Сучаровъ 10 лв, Никола Стояновъ 20 лв, Вангелъ Анастасовъ 15 лв, Никола Костадиновъ 5 лв, Никола Петровъ и Димитръ Петровъ по 50 лв, Кузо Илевъ, Лазаръ Ив. Поповъ и Андрей Д. Чепевъ по 10 лв, Григоръ Марковъ, Атанасъ Стойковъ и Влажо Янакиевъ по 20 лв, Остипъ Ивановъ 30 лв, Димитръ Наумовъ 5 лв, Яни Х. Димитровъ 10 лв, Тодоръ Илевъ 20 лв, Атанасъ Ивановъ 10 лв, Арифъ Натовъ 60 лв, Георги Атанасовъ и Василъ Стефановъ по 10 лв, Танасть Мичковъ 30 лв, Василъ Яневъ 10 лв, Рафаилъ Кузмановъ 5 лв, Иванъ Стефановъ 15 лв, Ефимъ Наумовъ, Михаилъ Калиновъ, Андрей Василевъ, Стоянъ Ивановъ и Георги Христовъ по 10 лв, Павло Христовъ 5 лв, Зисо Атанасовъ и Трифо Димитровъ по 20 лв, Христо Кочовъ 5 лв, Атанасъ Хонговъ 10 лв, Кузо Пулчевъ 100 лв, Дамиянъ Танаковъ 20 лв, Димитръ Велевъ, Лазаръ Велевъ, Вогле 1. Келемовъ и Христо А. Казаковъ по 10 лв, Костадинъ Михаилковъ 50 лв, Василъ Делевъ 20 лв, Димитръ Ивановъ 50 лв.

Всичко 3,525 —

Отъ бр. 98 82,157 20

А всичко лв. 85,682 20

Списъкъ

на завърналитѣ се, отъ Молдова отвлѣчени добруджанци

с. Айдемиръ (сидистренско).

336. орманджева мордана 28 год. 337. орманджева станка 4 г. 338. орманджевъ григоръ 2 г. 339. орманджева стоина 5 г. 340. орманджева куна 2 г. 341. орманджевъ стоянъ 7 1/2 г. 342. орманджева тодора 30 г. 343. орманджевъ петъръ 4 г. 344. орманджева недѣля 2 г. 345. орманджевъ димитръ 6 1/2 г. 346. орманджевъ стоичо 55 г. 347. орманджева рада 55 г. 348. орманджева мария 13 г. 349. орманджевъ стоянъ 9 г. 350. орманджевъ тодоръ 2 г. 351. орманджева рада 25 г. 352. орманджевъ петъръ 52 г. 353. орманджева злата 50 г. 354. орманджева возка 4 г. 355. орманджевъ вѣнѣтъ 8 г. 356. орманджева рада 23 г. 357. петювъ мирчо 50 г. 358. петюва елена 50 г. 359. петювъ недѣлю 14 г. 360. петювъ илия 8 г. 361. петюва марина 10 г. 362. петюва тодора 6 г. 363. петюва брума 1 г. 364. петюва деспица 50 г. 365. петюва николина 11 г. 366. пенчевъ георги 48 г. 367. пенчева ана 48 г. 368. пенчевъ иванъ 46 г. 369. пенчева кръстина 40 г. 370. пенчевъ славъ 12 г. 371. пенчевъ пѣни 10 г. 372. пенчевъ колю 7 г. 373. пѣйчевъ русъ 48 г. 374. Пейчова Йордана 43 г. 375. Пѣйчева ана 12 г. 376. пѣйчевъ иванъ 12 г. 377. пенчевъ пачо 75 г. 378. пенчева рада 70 г. 379. пенчевъ маринъ 45 г. 380. пенчева нукула 40 г. 381. пенчева рада 12 г. 382. пенчева стоина 10 г. 383. пенчева дана 4 г. 384. пенчева злата 28 г. 385. пенчевъ пачо 14 г. 386. пенчева марийка 8 1/2 г. 387. пенчевъ недѣлчо 3 г. 388. пенчева руса 38 г. 389. пенчева петра 14 г. 390. пенчева димитра 12 г. 391. пенчева стоинка 8 г. 392. пенчевъ лазаръ 2 г. 393. петрова николина 40 г. 394. петрова донѣ 12 год. 395. петровъ кирилъ 14 год. 396. петровъ георгина 40 год. 397. петрова марийка 12 год. 398. петровъ морданъ 13 год. 399. петровъ илия 8 год. 400. Петровъ недѣлчо 6 год.

(Слѣдва).

Послѣденъ часъ

Стояхомъ. Петроградската телеграфна агенция съобщава, съ дата 15 февруари: Ромънскиятъ генералъ щабъ изпрати, като делегати, полковникъ Радалеску и капитанъ Кадоре да искатъ примирие до 16 февруари, за да могатъ да се узнаетъ условията за миръ, които ужъ щѣлъ да прѣдложи прѣдседателя на француската мисия капитанъ Рексгамеръ. Установи се, обаче, че капитанъ Рексгамеръ нѣма никакви пълномощия, нито е натоваренъ да състави една русо-ромънска комисия, за да се разгледатъ положението на работитѣ. Ние намираме, че кап Рексгамеръ и полковникъ Радалеску ни въвежда въ заблуждение, недопустимо въ международното право, обаче революционното достойнство ни налага да спазимъ примиритѣ до опрѣдѣления срокъ, като изпълнимъ постановитѣ условия, а именно: временно прѣустроено на военнитѣ дѣйстви по съ право за двѣтѣ страни да изпратятъ и концентриратъ войски. Същевременно ние изпращаме утѣматумъ на ромънското правителство, като му даваме срокъ до 15 февруари сутринта, да приеме следнитѣ условия: 1) Незабавното изпращане на Бессарабия отъ ромънските войски и отъ революционнитѣ части подъ началството на генералъ Щербачевъ. 2) Незабавното повръщане на конфискуванитѣ имоти на бессарабска територия, принадлежащи на Русия. 3) Свободенъ и безпрѣпятственъ пропускъ на рускитѣ войски, намиращи се на ромънска и руска територия. 4) Прѣдаването на генералъ Щербачевъ, който е обявенъ извънъ законитѣ отъ съвета. 5) Прѣдаването въ рѣцѣтѣ на народните комисари на убийцитѣ на другара Ромънъ и на 14-тѣ руски моряци въ Исмаилъ. Считаме за нашъ дългъ, като революционери и социалисти, да заявимъ, че въваме срѣму ромънското правителство, а не противъ работнитѣ класи, които смятаме за наши брати и на които даваме поддрѣпа, срѣму буржоазията и правителството. Въ случай, че ромънското правителство откаже да приеме горнитѣ условия, дѣйствущата срѣму ромънскитѣ реакционери армии ще подковъ на 16 февруарий въ 5 часа сутринта военнитѣ дѣйстви за защита на руската революция.

Виепа. Цесурната сѣкия при главната квартира съобщава: постановлението на чл. 2 отъ мирния договоръ съ Украйна, който, досежно новитѣ граници, успявала статукво авто, сега е пазливо приложенъ. Отъ вчера вашитѣ войски завзеха, безъ инцидентъ, цѣлата територия чакъ до границата на империята.